

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní Mgr. Darinou Michorovou ve věci

žalobce: **XY**, narozeného dne XY
státní příslušnost: XY
bytem XY
zastoupeného JUDr. Matějem Šedivým, advokátem
sídlem Václavské náměstí 21, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 19. 3. 2021, čj. CPR-5098-3/ČJ-2021-930310-V237

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Policie ČR, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“), uložila žalobci správní vyhoštění rozhodnutím ze dne 8. 1. 2021, čj. KRPA-9388-11/ČJ-2021-000022-SV, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Dobu, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, stanovil správní orgán I. stupně na

1 rok. Současně dle § 120a zákona o pobytu cizinců konstatoval, že se na žalobce nevztahuje důvod znemožňující vycestování ve smyslu § 179 citovaného zákona. Dobu k vycestování stanovil žalobci na 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

2. O podaném odvolání žalobce rozhodla Police ČR, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „žalovaná“) podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), rozhodnutím ze dne 19. 3. 2021, čj. CPR-5098-3/ČJ-2021-930310-V237, tak, že část výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně změnila, přičemž změna spočívala v nahrazení věty: „*Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., stanoví doba k vycestování v délce 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ novým zněním věty: „*Současně se podle § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanovuje doba k vycestování z území členských států Evropské unie – do 40 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí.*“ Ve zbylé části žalovaná rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdila podle § 90 odst. 5 správního řádu. Žalobce se nyní podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalované

3. Žalobce v žalobě nepopřel správnost skutkových zjištění ohledně délky jeho neoprávněného pobytu na území ČR. Dle žalobce je však délka uloženého správního vyhoštění nepřiměřená ve vztahu k jeho rodinnému životu, a s ohledem na skutečnost, že důvodem trvání vytýkaného protiprávního stavu byla nedostatečná znalost tehdejších pobytových pravidel v ČR. Žalobce poukázal na to, že jeho neoprávněný pobyt započal po ukončení tzv. první vlny epidemie COVID-19, což bylo období náhlých společenských i právních změn, kdy se pružně vyvíjela legislativa ČR upravující možnosti pobytu cizinců v ČR. Žalobce se neorientoval v nové právní úpravě, umožňující mu pobyt do 16. 7. 2020 a následně zde pobýval neoprávněně. Z těchto důvodů je dle žalobce společenská nebezpečnost jeho jednání velmi nízká a dále oslabována tím, že šlo dosud o první pochybení, kterého litoval, a konečně s ohledem na jeho mladý věk, kdy lze předpokládat jeho poučení a nápravu. Žalobce má za to, že délka uloženého vyhoštění je v rozporu s § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce dále namítl, že v jeho případě by postačoval postup dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
4. Žalobce navrhl, aby soud zrušil napadené rozhodnutí a věc vrátil k novému projednání.
5. Žalovaná ve vyjádření k žalobě plně odkázala na odůvodnění svého rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a na soudu předložený správní spis, s tím, že podle ní nejsou žalobní námitky důvodné. Žalovaná navrhla žalobu zamítnout.

III. Posouzení věci Městským soudem v Praze

6. Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích uplatněného žalobního bodu a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. V souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl přitom o věci bez ústního jednání, neboť žalovaná s takovým postupem výslovně souhlasila a žalobce se k výzvě soudu dle § 51 odst. 1 s. ř. s., doručené mu dne 31. 5. 2021 ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
7. Po zhodnocení žalobních bodů v souvislosti se skutečnostmi vyplývajícími ze správního spisu, rozhodnými pro posouzení dané věci, dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.

8. Ze správního spisu vyplynulo, že dne 8. 1. 2021 hlídka cizinecké policie provedla pobytovou kontrolu osob v ul. XY se zaměřením na dodržování pobytového režimu cizinců, při které byl žalobce zajištěn, neboť po jeho ztotožnění na základě předloženého cestovního dokladu a lustraci v příslušných databázích vznikly pochybnosti o oprávněnosti jeho pobytu na území ČR. Téhož dne bylo s žalobcem zahájeno řízení za účelem správního vyhoštění (čj. KRPA-9388-8/ČJ-2021-000022-SV), a to pro podezření z porušení § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců.
9. Správní orgán I. stupně v souvislosti se zahájením řízení o správním vyhoštění poté žalobce vyslechl dne 8. 1. 2021. Z protokolu o tomto výsledku (čj. KRPA-9388-9/ČJ-2021-000022-SV) vyplynulo, že žalobce na území ČR přicestoval jako turista automobilem dne 11. 2. 2020 ze XY republiky, kam vstoupil týž den; od té doby v ČR zůstal. Byl si vědom, že od 16. 7. 2020 pobývá na území ČR neoprávněně, resp. se domníval, že nadále může na území ČR pobývat na základě svého biometrického pasu; žádné kroky k legalizaci svého pobytu neučinil. V XY bydlí na adrese v ulici XY a není tam hlášen, poštu nepřebírá. Finanční prostředky má z úspor a současně v ČR pracuje jako pomocná pracovní síla na stavbě; má peníze na vycestování. Je svobodný a bezdětný, s rodiči v zemi původu je v kontaktu; bydlel s nimi v jejich domě, kam se může i vrátit; celou rodinu má v zemi původu; v ČR nemá žádné vazby ani majetek. Vůči nikomu na území ČR nemá povinnost péče či vyživovací povinnost; v ČR nesdílí společnou domácnost s občanem EU; není zde ani osoba, kvůli které by ukončení jeho pobytu v ČR bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené. Zdravotní pojištění v ČR nemá, je zdravý, žádnou nemocí netrpí a s ničím se neléčí. V ČR nemá žádné kulturní, sociální či ekonomické vazby. Nemá zde žádný majetek, žádný majetek nevlastní ani v zemi původu. Trestnou činnost v ČR nepáchal. Žalobce nezná žádnou překážku, pro kterou by nemohl vycestovat zpět; jeho vlast je pro něj bezpečnou zemí. V případě uložení správního vyhoštění vycestuje dobrovolně. Peníze na pobyt i na vycestování má a má se kam vrátit. V případě potřeby zasílání písemností v souvislosti s tímto řízením uvedl adresu pobytu na XY. Žádných doplnění výpovědi nežádá a protokol vlastnoručně podepisuje jako úplný a správný. Téhož dne byl také žalobce seznámen s podklady pro rozhodnutí, kdy uvedl, že se k podkladům vyjádřit nechce ani nenavrhuje jejich doplnění.
10. Správní orgán I. stupně vydal rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 8. 1. 2021, neboť bylo prokázáno, že se žalobce od 17. 7. 2020 do 8. 1. 2021 (157 dní) nacházel na území ČR neoprávněně, a současně bylo zjištěno, že jeho vycestování do vlasti je možné. Zabýval se též nepřiměřeností dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života žalobce (str. 3-4), přičemž na základě jednoznačně specifikovaných důvodů dospěl k závěru, že vyhoštěním k žádnému nepřiměřenému zásahu nedojde. K uložené době, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států EU (1 rok), správní orgán I. stupně uvedl, že ji v rámci daného zákonného rozmezí (do 5 let) ukládá proto, že žalobce se správním orgánem spolupracoval a rozhodl se vypovídat, avšak nelze odhlédnout od skutečnosti, že žalobce porušil právní předpisy ČR a rovněž je třeba vycházet i z porovnání délky doby oprávněného pobytu oproti délce doby pobytu neoprávněného. Správní orgán I. stupně při posuzování věci žalobce vycházel zejména z výsledků šetření v evidencích Policie ČR a Ministerstva vnitra ČR, výsledku AFIS, z úředních záznamů založených ve spisu, zejména z úředního záznamu o zajištění žalobce ze dne 8. 1. 2021, z doloženého cestovního pasu žalobce, protokolu o výsledku ze dne 8. 1. 2021, z fotodokumentace a dalšího spisového materiálu vedeného ve věci žalobce pod čj. KRPA-9388-3/ČJ-2021-000022.

11. Žalovaná poté k odvolání žalobce korigovala závěry učiněné v rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že explicitně ve výroku uvedla území, z něhož má žalobce vycestovat, a úměrně k tomu „z procesní opatrnosti“ prodloužila ve prospěch žalobce dobu k vycestování. K odvolací námitce týkající se nepřiměřenosti délky vyhoštění poukázala žalovaná na kritéria dle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců a jejich řádné hodnocení správním orgánem I. stupně. Podle žalované uložená délka vyhoštění na 1 rok odpovídá zjištěnému stavu věci a okolnostem případu, i smyslu a účelu zákona o pobytu cizinců. Nelze podle ní ze správního spisu dovodit lítost žalobce či záruku jeho nápravy, naopak upozornila na to, že žalobce zde vykonával i nelegálně práci a porušil i další zákonné povinnosti, o nelegálnosti jeho pobytu na území ČR věděl, a přesto se nepokusil o jeho ukončení či o legalizaci pobytu. Podle žalované doufal žalobce, dle svého vyjádření při pohovoru, v možnost bezvízového pobytu, nikoliv pobytu po dobu nouzového stavu v ČR, jak uvedl v odvolání; po ukončení nouzového stavu 17. 5. 2020 byla poskytnuta státem „toleranční“ doba do 16. 7. 2020 k vycestování cizinců, avšak žalobce neprojevil snahu ukončit jím udržovaný protiprávní stav.
12. Soud při posuzování věci vycházel z následující právní úpravy.
13. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců *[p]olice vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, pobývá-li cizinec na území bez platného oprávnění k pobytu, ač k tomu není oprávněn.*
14. Podle § 174a zákona o pobytu cizinců *[p]ři posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
15. Na základě prokázaného skutkového stavu dospěl soud k níže popsaným právním závěrům.
16. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, a to v období od 17. 7. 2020 do 8. 1. 2021, tj. ode dne, kdy mu skončil oprávněný pobyt na základě bezvízového styku, resp. po ukončení nouzového stavu, do dne, kdy byl kontrolován hlídkou cizinecké policie. Důvodem vydání obou rozhodnutí v řízení o správním vyhoštění byl tedy neoprávněný pobyt žalobce na území ČR v uvedeném období.
17. Žalobce brojil proti nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění s ohledem na jím uváděné okolnosti, přičemž cílil na zkrácení délky vyhoštění, resp. vydání rozhodnutí dle § 50a zákona o pobytu cizinců.
18. Soud se s uvedenými námitkami žalobce však nemohl ztotožnit.
19. Správní soudy setrvale judikují, že s ohledem na znění § 119 odst. 1 písm. b) bodu 4 zákona o pobytu cizinců aplikace tohoto ustanovení nezávisí na správním uvážení správního orgánu; jsou-li podmínky tohoto ustanovení naplněny, správní orgán je povinen správní

vyhoštění uložit. V daném případě není sporu o tom, že se žalobce vytýkaného jednání dopustil a v žalobě ani nenamítl opak. Podstatné v této věci tak je, že byly dány podmínky pro uložení správního vyhoštění, neboť žalobce pobýval na území ČR ve výše specifikované době nelegálně, uvedené skutečnosti byly nezpochybnitelně prokázány a doloženy, a proto správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, pokud rozhodly o správním vyhoštění žalobce. O správním vyhoštění správní orgán pak nerozhodne pouze tehdy, pokud to vyplývá z jiného ustanovení zákona o pobytu cizinců, např. § 50a citovaného zákona, kterého se žalobce obecně dovolává i v žalobě. Podmínky právě uvedeného ustanovení však v případě žalobce naplněny nebyly, a žalobce to ani v žalobě nijak konkrétně netvrdil. Při výslechu žalobce jasně uvedl, že před vycestováním z vlasti bydlel v zemi původu v rodinném domě s rodiči. V ČR ani v EU nežije žádná osoba, kvůli které by skončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do rodinného a soukromého života nepřiměřené, nemá zde žádné ekonomické, kulturní či sociální vazby; veškeré tyto vazby má v zemi původu. Není rodinným příslušníkem občana ČR ani občana EU, s nikým takovým nežije ve společné domácnosti, nemá vůči nikomu zde pobývajícimu vyživovací povinnost. Žalobce tedy netvrdil žádný nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, který by byl předpokladem pro jiný postup správních orgánů při ukončování nezákonného pobytu žalobce na území ČR. Podle citovaného ustanovení, věty druhé je tak přitom povinen *poskytnout veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí*.

20. Samotná délka správního vyhoštění, jejíž nepřiměřenost žalobce v žalobě namítá, správnímu uvážení správního orgánu naopak podléhá, a správní orgán je povinen ji stanovit v rámci zákonem vymezeného rozmezí po zohlednění všech individuálních okolností konkrétního případu. Tím jsou dány meze správního uvážení. Soudní přezkum správního uvážení je pak limitován na posouzení, zda správní orgán nepřekročil zákonem stanovené meze správního uvážení nebo zda je nezneužil a pokud tomu tak není, soud není oprávněn jakkoliv nahrazovat správní úvahu správního orgánu (§ 78 odst. 1 s. ř. s.; k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu – NSS – ze dne 23. 3. 2005, čj. 6 A 25/2002-42, č. 906/2006 Sb. NSS).
21. Z odůvodnění obou rozhodnutí správních orgánů je zřejmé, že se zabývaly otázkou přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce, a argumentovaly k jednotlivým kritériím stanoveným v § 174a zákona o pobytu cizinců, včetně délky uloženého opatření správního vyhoštění, a to podrobně a zcela přezkoumatelným způsobem. Délka správního vyhoštění byla stanovena na dobu 1 roku. Zákon v § 119 odst. 1 písm. b) vymezuje délku možného vyhoštění *až na 5 let*, čili žalobci bylo uloženo správní vyhoštění při dolní hranici vymezeného rozmezí. Důvody uložení vyhoštění v této délce (při dolní hranici zákonného rozmezí) rozvedl správní orgán I. stupně na str. 3 - 5 svého rozhodnutí, především zohlednil délku a závažnost neoprávněného pobytu žalobce, přičemž jako k polehčující okolnosti přihlédl k tomu, že žalobce měl snahu spolupracovat s orgány veřejné moci a vypovídat o relevantních okolnostech pro rozhodnutí ve věci. Správní orgán I. stupně poukázal také na to, že žalobce dle své výpovědi přicestoval jako turista, tedy i sám zjevně počítá (počítal) s návratem do své vlasti. Žalovaná se stanovenou délkou správního vyhoštění zabývala na str. 4 a 5 napadeného rozhodnutí, a doplnila rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že podle žalované se žalobce vědomě dopouštěl protiprávního jednání, neboť věděl o protiprávnosti svého pobytu, avšak k jeho legalizaci nic neučil, a dokonce zde i pracoval na

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. J.

stavbě, ačkoliv v ČR legálně pracovat zjevně nemohl. Z ničeho podle žalované není zřejmé, že by žalobce svého jednání litoval, nebo že by bylo možno predikovat u žalobce budoucí jednání v souladu s právním řádem ČR.

22. Takto odůvodněná délka uloženého správního vyhoštění je dle názoru soudu naprosto dostačující a v souladu se zákonem, přičemž soud neshledal, že by žalovaná překročila výše stanovené meze správního uvážení nebo že by je dokonce zneužila. Soud se navíc s uvedeným posouzením zcela ztotožňuje a odkazuje na něj. Žalobce sice v žalobě poukazuje na svůj rodinný život, avšak nic konkrétního neuvádí k tomu, jaké okolnosti z jeho rodinného života by měly vylučovat uložení správního vyhoštění v délce 1 roku; správní orgány přitom okolnosti uvedené žalobcem k jeho rodinným poměrům hodnotily. Na argument o projevení lítosti již reagovala žalovaná, avšak žalobce ve své žalobě opět jen obecně poukazuje na údajnou lítost, avšak neuvedl, z čeho by měla být v jeho věci dovozována. Žalobce odkazuje v žalobě rovněž na svůj „mladý věk“ a s tím spojený předpoklad nápravy. Oproti tomu lze uvést, že ve svém odvolání poukazoval na svůj „střední věk“, a dále lze poukázat na přílehlavý závěr správního orgánu I. stupně, dle něhož je žalobce dospělou osobou schopnou se o sebe postarat (vč. absence zdravotních komplikací). Zdejší soud k tomu dodává, že u osoby ve věku 34,5 roku jen stěží lze hovořit o určité mladistvé nevyzrálosti a velké pravděpodobnosti neznalosti možných reálných souvislostí o povinnostech při pobytu na území cizího státu. Podle zdejšího soudu bylo možno naopak zcela reálně již nyní po žalobci v daném věku očekávat respektování právního řádu ČR.
23. Pokud žalobce v žalobě nově (oproti argumentům ve správním řízení) argumentoval výjimečností situace po tzv. první vlně epidemie COVID-19, a to s tím, že se nemohl zorientovat v nové právní úpravě o pobytu cizinců na území ČR, soudu se jeví s ohledem na lišící se dřívější vysvětlení žalobce k jeho neoprávněnému setrvání na území i po skončení platnosti bezvízového styku, resp. nouzového stavu, že tento argument je spíše účelový. Soud znovu opakuje, že v případě žalobce jde o zcela svéprávnou a dospělou osobou, po které lze zcela legitimně požadovat, aby se o legálnost svého pobytu v cizím státě předem a aktivně zajímala. K tomuto účelu mohl žalobce začít např. tím, že by si potřebné informace zjišťoval na příslušných internetových stránkách Ministerstva vnitra ČR, případně Ministerstva zdravotnictví ČR, avšak z výsledku žalobce ze dne 8. 1. 2021 vyplynulo, že se o to ani nepokusil. Proto správní orgány správně vyhodnotily, že mu tato skutečnost jde k tíži a rovněž, že není důvod v projednávané věci „stavět“ pouze na jeho příslibu příští možné nápravy. Z obsahu napadeného rozhodnutí žalované je navíc zřejmé, že žalobce zjevně neměl zájem se informovat a dodržovat ani jiné povinnosti týkající se pobytu cizince na území ČR, přestože těchto se netýkaly jím poukazované „náhlé společenské a právní změny“ či „pružné vyvíjení se legislativy“ (žalobce zde pracoval bez příslušného povolení, neohlásil místo pobytu na území ČR ad.). Podle zdejšího soudu tak nelze námitce žalobce přisvědčit s tím, že by tato okolnost vylučovala nebezpečnost jednání žalobce.
24. S ohledem na soudem v bodě 21. výše shrnuté odůvodnění uložené délky správního vyhoštění pak zdejší soud nemůže ani souhlasit s obecně formulovaným přesvědčením žalobce, že by v daném případě bylo uložení vyhoštění v délce jednoho roku nepřiměřené a odporující ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. Z úřední činnosti je totiž soudu známo, že za stejnou skutkovou podstatu pro uložení správního vyhoštění žalovaná ve své praxi *(a to i po zohlednění změny právní úpravy, kdy dotčená skutková podstata byla*

s účinností do 30. 7. 2019 upravena v § 119 odst. 1 písm. c) s horní hranicí 3 let – pozn. soudu) ukládá stejnou délku správního vyhoštění i za mnohem kratší nezákonný pobyt na území ČR, a to dokonce i v řádu hodin (viz např. rozsudky zdejšího soudu sp. zn. 2 A 5/2021, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce jednoho roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho dne, sp. zn. 2 A 64/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce dvou let za neoprávněný pobyt v délce 3 měsíců, či sp. zn. 2 A 80/2020, kdy bylo uloženo správní vyhoštění v délce 1 roku za neoprávněný pobyt v délce jednoho měsíce, a mnohé další; soud pro úplnost poznamenává, že v těchto věcech došlo k zamítnutí žaloby).

25. V tomto ohledu tedy soud neshledal námitku nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění jako důvodnou.

IV. Závěr a náklady řízení

26. Soud s ohledem na vypořádání žalobních námitek neshledal žalobu jako důvodnou, a proto ji podle 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož náhrada nákladů řízení přísluší tomu, kdo měl ve věci úspěch. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz v záložce Rychlé odkazy – Úhrada soudních poplatků.

Praha 25. června 2021

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. J.

Mgr. Darina Michorová v. r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje Bc. M. J.